

GNOIĆ (14) *vb impf*

o jasne.

inf gnoić (3). ◇ *praes 1 sg* gnoję (2). ◇ *3 sg* gnoi (4). ◇ *3 pl* gnoją (1). ◇ *praet 3 sg m* gnoił (1).
◇ *con 3 pl m pers by* gnoili (2). *subst by* gnoiły (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

1. Powodować rozkład, gnicie; putrefacere *Mącz, Cn (11)* : Putrefacio, Gnoyę/ rozgnoyiwam. *Mącz* 333d, 116d.

gnoić co (2): ale iż żarłacztwo wielkie wnich iest dla zimney wilgoti wnątrza kthora w nich prawie gnoi pokarm, przeto chciwie pożyraią czokolwie fie im miękkiego nagodzi. *GlabGad H8v*; W dworńkich folwárcech gnoią cebule [...] y infze ogrodne rzeczy [...]: coby miało zgnić/ to przedać *GostGosp 72*.

Przen: Trzymać długo w więzieniu; carceri in perpetuum includere Cn (3) : *MurzNT 43v*; w więzieniu gnoił/ ścinał/ czwiertował/ ná pále wbiął ś. Boże wyznawce *SkarŻyw 299*; *ReszHoz 121*.

a. Powodować jątzenie, ropienie; emarginare ulcera Cn (4) : A tych máści przykładać/ któreby gnoiły/ á ropę wyciągały *SienLek 147*.

gnoić co (3): iáko łákomy Bárwierz mogąc rychło vleczyć ránę/ gnoi ią *GroicPorz ev*; Seps, Máły wężyk którego vkąłzenie ciało gnoyi. *Mącz 384a*; *SienLek 130v*.

2. Użyźniać nawozem; fimo a. laetamine a. stercore saturare, ingerere stercus, laetamine satiare, laetare, laetificare, pabulari fimo, stercorare Cn (3) : iáko fą te roboty/ orániná wśzeláka/ siew/ młócbá/ drwá/ rowy kopánia/ grodza/ gnoić/ żniwo/ kofa/ przędzá. *GostGosp 160*.

gnoić co (2): *Goski ktv*; Sterkucius był theż bog v nich/ ktory naypirwey wymyflil role gnoić. *BielKron 24v*.

Synonim: 1. a. ropić.

Formacje współrdzenne: nagnoić, przegnoić, rozgnoić, ugnoić, zagnoić, zgnoić; nagnajac; nagnojac; rozgnoiwać.

Cf **GNOJĄCY, GNOJENIE, [GNOJONY]**